

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČCE

XVIII. ročník číslo 2

únor 2012

SLOVO NA ÚVOD

Milí bratři a sestry,

oslavili jsme Hromnice, tedy Svátek uvedení Páně do chrámu. Tedy – oslavili. Většině z nás asi tento svátek unikl, byť se v církvi slaví už od 5. století. Jak je psáno v 3. knize Mojžíšově (12,1-4), tak jednal i Josef s Marií a malým Ježíškem. Marie po sedm dní neopouští dům, protože je kulticky nečistá. Pak je čas k obřízce, ale zbývá ještě dalších 33 dní očišťování. Ještě štěstí, že to je kluk, protože s holkami je dvakrát tolik starostí!

40 dní očišťování uteklo a nastává to, čemu se v latinském názvu dnešního svátku říká „presentatio“. Prezence, neboli představení dítěte. Tak – ukázat Pánu Bohu, že je nás zase o jednoho víc. Zajít do Chrámu a před oltářem říct: „Pane Bože, to je náš prvorozený syn. Je Tvůj, protože je prvorozený, ale my ho od Tebe vykupujeme pro sebe za dvě holoubátka.“

A najednou kde se vzal, tu se vzal – Simeon. Bere dítě do náručí a raduje se, že on sám už to může zabalit, protože jeho oči viděly to, co celý život vidět toužily – spásu. Spatřily světlo pro pohany a slávu pro Izrael. Jako maličký pozůstatek toho světla, jež v tu chvíli zářilo, se pak ještě po staletí zapalovaly hromničky, které až do časů Prokopa Diviše vzbuzovaly klamnou naději ochrany před bleskem, ale měly připomínat naději pevnou a jistou, totiž naději odpuštění vin. Naději té spásy, kterou viděl Simeon. Měly řeči symbolu říkat, že světlo teď už ve tmě svítí a neexistuje tma, která by ho mohla pohltit, protože tma je jen nedostatek světla a proto světlo nad tmou nakonec vždycky zvítězí.

Podobně, jako Simeon, tak vyhlížel příchod Pána do Chrámu jeden takový prorok, který se jmenoval Malachijáš. Jenže pak mu došlo, že to vůbec není taková legrace, když ten Pán s velkým „P“ opravdu přijde. Setkat se s Bohem? Mojžíš viděl jeho záda a pak si sám musel zakrývat obličej, protože už se lidi nemohli dávat ani na samotného Mojžíše, jak je ten pohled na něj bolel. A my se máme setkat přímo s Bohem? Přebývat v jeho přítomnosti? Hledět mu tváří v tvář? Znělo to dost skvěle, že „Teď přijde samotný Bůh!“ – jenže kdo *snese den jeho příchodu? Kdo obstojí, až se on ukáže? Bude jako oheň taviče, jako louh těch, kdo bělí plátno*. Co z nás zbude, až nás Hospodin pročistí? Až nás vypere jako špinavé hadry, přetaví jako směsku kovů drahých a bezcenných. Zbude z nás aspoň něco? Co když zrovna my jsem jen ta špína, jen odpad, na kterém není dobrého vůbec nic!

To by pak bylo možná lepší, kdyby Pán Bůh nepřišel... Ale chceme to opravdu? To už opravdu naše srdce natolik obrostlo tukem, ušima nedoslýcháme a oči zavíráme, že už se opravdu nechceme obrátit a být uzdraveni (Iz 6,10 -> Mt 13,15) To snad ještě ne! Ty hromničné svíčky zapálené od paškálu u oltáře, které hořely na znamení pokoje a odpuštění vin, ty snad ještě aspoň trochu doutnají! A my máme naději, protože Ježíš Kristus doutnající knot neuhasí, ale dolije olej svého svatého Ducha a ty naše čadivé lampičky roznítí novým plamenem.

Jenže jsme zase u toho zádrhelu – jedinou naději máme v Kristu, že to on přijde a zapálí nás plamenem Ducha svatého. Že nenadále vstoupí do svého chrámu Pán,

kterého hledáme, posel smlouvy, po němž toužíme, že opravdu přijde, neboť tak pravil Hospodin zástupů – ale co bude pak?! Plameny a louh?

Myslím, že do toho rizika musíme jít. Že je potřeba přijmout nejen křest vodou a tím přijmout odpuštění spáchaných vin, nejen křest Duchem a tím přijmout Boží milost do budoucna, radost a pokoj Božích dětí, ale že musíme přijmout i ten křest ohněm (o kterém v souvislosti s Ježíšovým působením mluvil Jan Křtitel Mt 3,11) – tedy že od Boha přijmeme i bolest, která je vždycky nedílnou součástí loučení a my se rozloučíme s tím co je zlé, ale po léta to tvořilo součást našich životů. Přijmout, že přijde *ohněn taviče a louh těch, kdo bělí plátno*. Že bude odstraněna struska a bezcenné příměsi. Že bude odstraněna špína a zůstanou čistí synové Léviho, kteří *budou patřit Hospodinu a spravedlivě přinášet obětní dary*.

Zbudeme tu my, jakožto *rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu* (1Pt 2,9) a budeme sami sebe přinášet *jako živou, svatou, Bohu milou oběť* (Řím 12,1) Setkání s Ježíšem bude fajn, i kdyby to mělo bolet. Stojí to zato. Simeon to poznal, když se s ním setkal. „*Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane ... mé oči viděly tvé spasení*. Světlo pohanům, slávu pro Izrael.

Na Hromnice vešel nenadále do svého chrámu Pán, jak prorokoval Malachijáš a proto si to „Uvedení Páně do chrámu“ připomínáme. Tolik pro minulost. Z tohoto příběhu pak ale čerpejte naději i do budoucna – totiž že když necháme Pána vstoupit do chrámu svého srdce, tak že tam určitě začne dělat pořádek, ale pro nás to znamená pokoj a spasení

Amen

(Z hromničního kázání u Martina ve Zdi na texty Mal 3,1-4 / Lk 2,22-32)

STARŠOVSTVO

mimořádné sborové shromáždění

v neděli 29.1.2012

přijalo následující usnesení:

Mimořádné sborové shromáždění Farního sboru ČCE v Praze 4 – Braníku konané dne 29. ledna 2012 vyjadřuje souhlas s výstavbou Zázemí českobratrského kostela v Braníku podle předložené dokumentace s tím, že předpokladem zahájení stavebních prací je shromáždění alespoň 500 000 korun věnovaných sboru pro tento účel do konce června 2012.

Zápis z 723. schůze staršovstva konané v pondělí 13. února 2012

Přítomni:

členové: Pechar, Drápal, Dus, Bruncko, Holý, Chadima, Mazný, Plhák, Slabý, Stralczyňská, Zvánovcová, Žilková, Hoznauer

omluven: Novotný

Biblický úvod: J. A. Dus – píseň 672 (EZ) Dej nám moudrost, odvahu, Kaz 3, 9 a další. Hospodin nám dává prostor, abychom i při všelijakém pachtění zakoušeli dobré věci a radovali se z nich. Píseň 631 (EZ) Nám pomoz Pane milý, modlitba

Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v březnu tedy 12. března 2012, biblický úvod bude mít J. Holý.

Staršovstvo děkuje všem, kdo se podíleli na přípravě a průběhu akce BraníXobě.

Staršovstvo děkuje M. Maznému za zprovoznění dalších kamen.

Staršovstvo děkuje J. Holému za pořízení plastových bannerů – reklamních poutačů na bohoslužby a další akce.

Staršovstvo se zabývalo závěry z mimořádného sborového shromáždění a podněty, které vzešly z diskuse na tomto sborovém shromáždění a po dalších bohoslužbách zejména ke vzhledu západní strany přístavby. Děkuje všem, kdo vyjádřili svůj názor, všechny podněty bere vážně, a s vědomím, že nelze vyhovět všem, pokračuje v rozhovoru s architektem D. Vávrou.

Staršovstvo vnímá jako zásadní, že dostalo mandát od sboru, aby pokračovalo v přípravě podkladů pro stavební řízení a aby podalo žádost o stavební povolení. Je pochopitelné, že při realizaci investičního záměru může občas dojít k různým komunikačním nedorozuměním. Staršovstvo je registruje, snaží se je odstranit, a současně prosí ty, kteří se tím či oním cítí dotčeni, aby jejich význam nepřeceňovali. Věříme, že projekt novostavby je dobrý záměr, který bude po dokončení pro sbor přínosem.

Další bohoslužby

26.2.2012 L. Rejchrt

18.3.2012 výroční sborové shromáždění

25.3.2012 D. Bruncko

22.4.2012 M. Mazný

29.4.2012 S. Hejzlar

Zpráva o financích

Pro stavební účely na přístavbu (var. symbol 888) už se sešlo 157 000,-Kč.

Každou třetí neděli v měsíci bude účelová sbírka na potřeby sboru na přístavbu.

Internetové bankovníctví je zařízeno.

Staršovstvo se věnovalo přípravě výročního sborového shromáždění 18.3.2012.

Zapojíme se do akce „Noc kostelů“ 1.6.2012.

Probíhá národní týden manželství; ve středu 15.2.2012 bude v našem kostele beseda na letošní téma „Cesty k lepší komunikaci v manželství“.

Píseň 644 (EZ), Společná modlitba Páně.

Zapsal A. Slabý

OVOCE DUCHA: DOBROTA

Ga 5, 22. 23: „Ovoce Božího Ducha však je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.“

OVOCE DUCHA JE DOBROTA

„Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil.“ Píše apoštol Pavel do Efesu (Ef 2, 10). Dobro bychom měli konat. A přitom nezapomínat, že v Písmu „jednat dobře“ znamená i vyhýbat se tomu, kdy „jednám zle“.

Jako evangelíci máme vůči „konání dobra“ jakési historické zábrany.

„Dobré skutky“ - to je již od Lutherových dob podezřelé. Proto ještě jednou připomínám ten Pavlův text do Efesu - nejde o naše dobré skutky, ale o Boží dobré skutky. To, co máme konat, to je to, co pro nás Bůh připravil. Však ta dobrota není naše zásluha, je to zase další ovoce Ducha svatého. Proto nejsou na místě žádné obavy a můžeme souhlasit s myšlenkou, že dobré úmysly, dobré myšlenky a dobré pohnutky jsou správné a mají své místo, ale jak to není vidět, tak tomu něco chybí. Bůh je dobrý a my ho máme následovat. Bůh je dobrý - a také je ta jeho dobrota vidět. Jestliže naše dobrota vidět není, tak Pána Boha nenásledujeme.

Je to těžké, protože jsme hříšní. Ne, že bychom vůbec nedokázali něco dobrého udělat! Tolikrát to říkáme o umělcích, kteří nežijí úplně příkladným životem, že dělají „dobrou práci“, že jsou dobří herci, zpěváci... Když půjdeme v myšlenkách ještě dál, tak i ten nejhorší zločinec je schopen sem tam nějakého dobrého skutku. Problém je v tom, že to je i naopak. Že i ten nejlepší a nejlaskavější člověk někdy pod tlakem okolností udělá nějakou ohavnost. Takoví my lidé prostě jsme.

Stane se každou chvíli, že vlastně nevíme, co je dobré a co je zlé. Co si o něčem myslet. Co říct, nebo neříct. Co vlastně dělat.

Proto Bůh dal lidem Zákon - aby rozpoznávali dobré a zlé. Had v ráji lhal. Adam s Evou nebyli jako bohové. Získali jednu z mnoha Božích vlastností (vidět věci, takové, jaké jsou), ale nedokázali ji unést (vadilo jim, že jsou nazí). Pak už kupí hřích na hřích a po nějakých dobrých skutcích není ani vidu ani slechu. Zákon sloužil jako „diagnostické zařízení“, aby se lidé mohli začít orientovat ve světě podle původních Božích měřítek. Aby věděli, co je dobré a oni to konat mají a co dobré není a oni se tomu mají vyhýbat. Něco šlo, něco nešlo.

Spíš to nešlo, než šlo, ona ta Boží měřítka jsou přísná a my lidé slabí a hříšní.

Potřebujeme Krista, potřebujeme Spasitele.

Po Velikonocích nedostávají naše dobré skutky zas tak moc jiný význam.

Stále si s nimi u Boha nic nevysloužíme. Máme ale svobodu Božích dětí.

Velikonoční události nás zbavují strachu z toho, co bude, když jich nevykonáme dost.

Spásu dostáváme darem, proto s klidným svědomím a radostným srdcem vyhledáváme ty dobré skutky, které právě pro nás připravil Bůh, abychom je vykonali. Pánu Bohu pro radost a tomuto světu na svědectví, že jsem křesťané, kteří poslouchají Boha i v tom nejobyčejnějším životě. Tohle víme moc dobře, kolik dobra nadělá příkladně žijící křesťan. A ještě lépe víme, kolik zla nadělá křesťan, který příkladným životem nežije. Amen.

JFP

BRANÍK SOBĚ – třetí ročník

Ve dvou předchozích letech prověřená ukázka kreativity našich členů ani letos nezklamala ty, kdo se přišli v neděli 15. ledna pobavit, poučit, nebo jen zvědavě po očku nahlédnout.

Na začátku opět zazněla hymna Braníxobě – stejná melodie jako loni, slova pozměněná:

Bláznivé je třetí tisíciletí,
kdo přijde, přijede nebo přiletí,
i z těžké chmury se zakrátko zvetí
na Braníxobě, co je taky třetí!

atd. dalších 8 slok

Nekoukej na filmy, slzy dojetí
nabídnem taky, horor i napětí,
VIP zážitky v těsném sepětí,
na Braníxobě – je v pořadí třetí!

Těsně před začátkem se přihlásili ti, kdo chtěli vystoupit. Byli zařazeni do programu podle věku; ti nejstarší jako první. Zcela bezkonkurenčně se na první místo zařadil **dvanáctičlenný „babinec“** s kolektivním věkem 925 let.

„Babinec“
představil

KOCOURKOV
dnes
a kdysi

XX

Květa Šíbová zalistovala ve svém sešitu
vzpomínek na básničky z dětství.

-Dagmar Evaldová vzpomínala na svůj život
nerozlučně spjatý se
Sokolem:

„Jsem z poslední
generace, pro kterou
sokolství bylo

pojmem ... životním stylem. Dědilo se tak nějak
samozřejmě, protože mnohá manželství měla základ
v Sokole ... S radostí jsme absolvovali přípravu na
složení sokolského slibu ... teprve po zkouškách před
členy výboru jsme směli při slavnostním nástupu
položit ruku na náš slavný prapor a pronést ono „tak
slibuji“. Tato událost pro mne byla potvrzením

neformálního, ale o to víc zavazujícího „slibu“ z 8. října 1942. Tehdy pro tátu přišli
gestapáci v noci a zatímco řádili po bytě, podařilo se mu na okamžik se mnou osamět.
Stačil mi tiše říct: „Pamatuj si, že jsem z tebe chtěl mít sokolku“. Hlesla jsem jen „já
vím“...

Jaro Křivohlavý: Co je štěstí?

Štěstí je to, co by každý chtěl mít rád.
Víš ale co je štěstí?

Štěstí je dětství, když máma je a táta.
Štěstí je, když je harmonická rodina.
Štěstí je, když oči dětí jsou rozesmáté.
Štěstí je, když máš dobré lidi kolem sebe.
Štěstí je, když se můžeš o někoho opřít.
Štěstí je, když tě má někdo opravdu rád.

Štěstí je, když někomu radost uděláš.
Štěstí je, když pro někoho něco znamenáš.
Štěstí je, když nevíš co je závist.
Štěstí je, když dovedeš odpustit.
Štěstí je, když nemáš ve svém srdci nenávist.
Štěstí je, když ochotně někomu pomůžeš.

Štěstí je, když se i přes slzy umíš smát.

Štěstí je, když dovedeš snít a těšit se na to, co bude.

Štěstí je, když si někdo rád na tebe vzpomene.

Štěstí je, když nechceš vše jen pro sebe.

Štěstí je, když si vážíš toho, co máš.

Štěstí je to, co může být.

Je to jediné a opravdové štěstí,
když moc máš, slávu a peněz jako smetí?

.....
Podle Ireny Perůtkové a Pavla Turanského – red. Jaro Křivohlavý

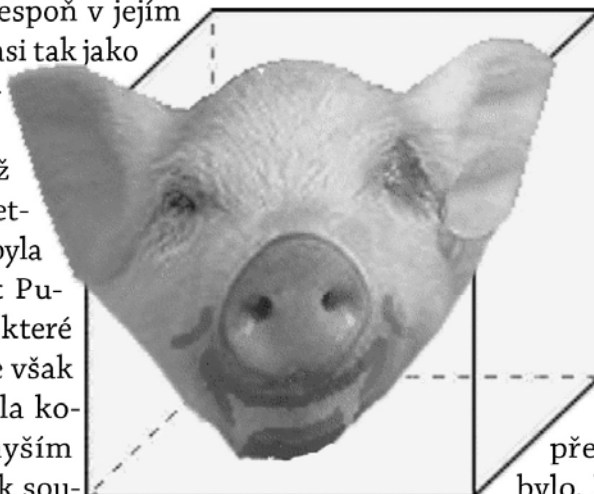

Pavel Jungwirth
přečetl svůj sloupek,
pojednávající o
školství

Miloš Pechar další
ze svých hrátek se
slovíčky –
O rozpustilém
prasátku

Na podřezaném stolečku sedělo úplně maličké šťavnaté prasátko. Bylo poněkud překvapeno tím, že se k němu zpoza rohu začala snášet slepice, jež vysílala pomocí velmi krátkých vlčích máků zoufalé postřehy o stavu lidské posedlosti. Lidstvo (alespoň v jejím nose) bylo hloubavé asi tak jako studna, kterou hou-pala její chuva každé ráno mezi čtvrtou až půl pátou ranní ve vet-chých kolenou, když byla přinesla sousedovic Pu-pínka do komory, o které je myš. Jednoho dne však nad komoru vpustila ko-coura, a bylo po myším rejdní. Od té doby k sou-

sedům nemusela, a mohla tak všechen čas věnovat kolíbání a převínování domácích mazlíků pána domácí klobásy.

Maličké prasátko uctivě naslouchalo velmikrátkému vl-nění vlčích máků a přemýšlelo, jaké by to bylo, kdyby na chuviných

kolenou vědělo ono, a jak tak přemýšlelo, s hrůzou si uvědomilo, že by se mu to ani za vlčí mák nelíbalo, jelikož není chovným prasátkem. Chovná prasátka totiž vypadají úplně jinak – mají maličká vlněná chapadélka, s nimiž metají o mříže kozelce z miniaturních bleděmodrých krychliček, jež jsou jim náhradou za ztracené kroucánky na ocáscích; těch totiž pozbyla jednoho lednového odpoledne, kdy za soumraku koňští handlíři vypouštějí do ulic svých pět šest pohromadě.

xx

Ester Brandejsová
přednesli svou
vlastní skladbu
slova: Ester

a Miloš Pechar

melodie: Miloš

Marta Drápalová představila své tyrkysové kreace
pod názvem
„Mám ráda tyrkysovou barvu“

K hudebnímu vzdělání přispěla přednáška
Tomáše Bedrníka „Co to je fagot“

Ukázal jak se fagot sestavuje z jednotlivých dílů,
i kolik zručnosti vyžaduje rozštípnutí a seříznutí
bambusu, aby zůstal takový malinký pláteček, bez
kterého to nehraje. A to nemluvíme o tom,
jak se na ten fagot hraje. Tomáš to umí.

Jaroslav Pechar zazpíval svou píseň o světle:

Světlo a tma

slova: JFP; nápěv: Jarek Nohavica, (Bejval jsem
chudej jak kostelní myš)

Když světlo zakryjí nepěkné chvíle,
když tma ti zakryje sluneční jas,
/: když tisíc a jedna námořní míle
dělí nás od světla, co září v nás. :/
Tělo jak zimnicí začne se třást,
do srdce vstoupí ti mrazivý chlad,
/: ze slova „přátelství“ stal se jen žvást,
zmizí tvá radost i touha se smát. :/

Ref.: Ať světlo svítí i na tvoji cestu,
ať světlo svítí ti ve všech tvých dnech,
ať už se trmácíš od města k městu,
nebo jsi v posteli a na zádech

Máš světlo v srdci, to Bůh ho tam dal,
nesmíš si nechat to světlo vzít!
/: Má ho tam každý – žebrák či král,
není nic zač bys ho směl vyměnit. :/
Tak jako Ezau jen za miskou kaše,
za koně království král prý chtěl dát,
/: jenže to světlo to má zůstat naše,
s tímhletem světlem nelze kšeftovat. :/

Ref.: Ať světlo svítí i na tvoji cestu,...

Pamatuj dobře, kdo svítí ten hřeje
a ten kdo zhasnul, tak roznáší mráz,
/: nechceš-li propadnout do beznaděje,
chraň si to světlo, pak všechno jde snáz.:/

Ref.: Ať světlo svítí i na tvoji cestu,...

Zuzka Hunalová nezapře, že studuje herectví.
Prokázala i značnou odvahu, když nerozvážně
vyzvala diváky, aby sami určili, co má předvést.

Jan Winkelhöfer promítl svůj (zatím)
nejúspěšnější film: z letního tábora

Jakub Drápal zavzpomínal na svá „mladá léta“
a zazpíval písničku, kterou kdysi složil:
„Okolo Prahy dálnice“

jako poslední vystoupily nejmladší účinkující:

Tereзка Ferencová a Zdíša Chadimová

A pak už byl úplný konec branické kulturní přehlídky.

Diváci byli spokojeni, zvláště, když o přestávce mohli okusit něco z další kategorie umění: kulinářské.

VÍTÁME VÍTKA

Blahopřejeme Janě Harvánkové, provdané Šrejmové, a jejímu manželovi!

13. února se jim narodil

syn Vítek

POZDRAV Z VALENCIE - KOSTEL

Zdravím všechny v Braníku z Valencie, kde jsem na ročním pobytu v rámci programu Erasmus.

Už když jsem plánovala své roční studium ve Valencii, věděla jsem, že jedna z nejdůležitějších věcí pro mě bude najít sbor, do kterého budu chodit. Na otázku mých kamarádů, za co se za mě můžou modlit, jsem proto často odpovídala, že budu vděčná za právě tyto modlitby.

Po příjezdu do Valencie jsem navštívila několik různých kostelů. Stále jsem si ale nebyla úplně jistá, do kterého z nich bych měla začít chodit. Jedna z mých známých mě pozvala, ať zkusím její kostel – malinký sbor s asi 40ti členy, v jedné z chudších částí města, zato s moc milými lidmi.

O několik dnů později mě na ulici zastavil bezdomovec s tím, jestli náhodou nemám nějaké drobné – prý na jídlo pro něj a pro psy. Peníze jsem mu sice nedala, ale druhý den jsem jemu a jeho kamarádovi donesla večeři a jejich psům balík granulí. Za pár dnů, v sobotu večer, jsme společně se dvěma kamarádkami připravily krabičky s jídlem a ty jim donesly. Nějak jsme se dostali do debaty o křesťanství a já se jich zeptala, jestli by s námi nechtěli další den zajít do kostela, který mi doporučila moje kamarádka a který jsem se chystala poprvé navštívit.

Jejich reakce se dala čekat: „V 11 ráno? To přece všichni normální lidi ve Španělsku ještě spí! Tak to asi ne, promiň.“ – „Dobře, tak kdybyste se třeba rozmysleli, budu zítra ráno čekat na zastávce.“ Ten večer jsme se za ně s mými kamarádkami modlily, i když jsme samy moc nevěřily, že by snad opravdu přišli. Když jsem druhý den ráno přišla na domluvené místo, zklamaně jsem zjistila, že nedorazili. Už jsem se chystala projít turnikety do metra, když najednou slyším. „Hola, pues, aquí estamos. – Ahoj, tak jsme teda tady“. Nevěřicně jsem se otočila a opravdu – přede mnou stojí ti dva kluci ze včerejška. Každý na zádech krosnu, jeden v ruce krabicové víno a vedle obou jejich psi, kteří vesele pošťekávají a očuchávají mě jako starou známou. „Super“, já na to. V hlavě se mi mezitím mísilo nadšení z toho, že přišli, a myšlenka, jak asi metrem propašujeme křížence amerického stanforda bez košíku a vodítka.

Z metra nás sice se stradfordem vyhodili, ale naštěstí až na předposlední zastávce, takže jsme se za chvíli s mírným zpožděním a už během bohoslužby dostali ke kostelu. Se dvěma psy se člověk do kostela nepozorovaně vplíží dost těžko, a tak si nás všichni po našem příchodu zvědavě prohlédli.

Musím se přiznat, že si z kázání ten den moc nepamatuju. Přemýšlela jsem totiž nad tím, co si o nás asi všichni myslí. Proč jsem je přivedla zrovna do kostela, kde jsem nikdy předtím nebyla, kde skoro nikoho neznám a kde je lidi budou určitě dopředu odsuzovat? Jak asi zareagují na dva otrhané bezdomovce, z nichž jeden během kázání co chvíli vstane a něco si pro sebe mumlá s krabicí vína v ruce? Oba psi během bohoslužby pošťekávali, čmuchali kolem sebe a mému klidu nepomohlo ani jedno z dětí, které nadšeně vykřiklo: „Jé, podívejte, dneska máme v kostele psy!“ V tu chvíli jsem měla pocit, že bych nejraději utekla nebo se aspoň schovala pod lavici. Obzvlášť jedna paní se na nás pořád otáčela a já už v duchu viděla, jak za

mnou přijde s tím, že psi tedy rozhodně do kostela nepatří. A opravdu za námi na konci bohoslužeb přišla. V rukou držela tác a mile se na nás usmála. „Vítejte u nás v kostele. Můžu Vám nabídnout kávu s mlékem?” Podívala se na psy a dodala „No, a jednu sušenku pro každého pejska”.

Měla jsem co dělat, abych na ni nezůstala zírat s otevřenou pusou. Překvapeně jsem si kávu vzala a v duchu si přitom říkala, jak jsem mohla být tak hloupá. Vždyť jsem to nakonec byla já, kdo dopředu někoho odsuzoval. Postupně nás přišli pozdravit snad všichni členové sboru a bylo na nich vidět, jak jsou rádi, že jsme přišli. Vesele se s námi bavili a několikrát zopakovali, ať určitě přijdeme příště zas. Ještě chvílku mi trvalo se vzpamatovat. S něčím jsem si ale byla jistá – myslím, že jsem našla ten správný kostel, za který jsem se modlila!

Katka Holá

Otázka redakce: jak bychom se asi tvářili my?

DOBA LEDOVÁ

Doba ledová (výprava staršího dorostu)

"Inu, doba ledová je doba ledová" - můžete hádat, kde toto zaznělo. Pro nás to znamenalo poněkud změnit plány. Značné mrazy sevřely Evropu a tudíž i nás - ale my jen tak nezamrzнем. Čekala nás výprava do vzdáleného a tajuplného Berouna. Obtíže začaly již na nádraží - vysadil jeden vlak, ale co na tom... Dalším se již v pořádku dostáváme na místo - přespáváme ve sborovém domě. Ten nejprve musíme pečlivě prohlédnout. Venku mrzne až praští, ale nám je v teple dobře. Dlouho do večera zpíváme další a další písničky z neustále doplňovaného Expěvníku. Ráno mrzne (čekali jste snad něco jiného?) takže z celodenního výletu sešlo, dopoledne zdoláváme Městskou horu, trochu zábavy na dětském hřišti a vlastivědná procházka po městě kde nás provází Kiki Plháková. Po obědě (a po dlouhém přemlouvání) razíme směr Brdatka. Dobýváme vrchol a po hřebeni směřujeme na Zdejcínu. Zapadlo slunce a začíná přituhovat. Již za tmy dorážíme k rozhledně na Dědu - krásná stavba v novogotickém stylu - jenže okolní stromy ji přerostly, tudíž toho moc neuvidíte. Ale stejně to stojí za to. Čaj a rychle dál. Výhled na Beroun se naskýtá až od vysílače, odkud máte celé město jako na dlani. Sesypat se dolu a rychle do tepla.

V sobotu dopoledne si jdeme na farní zahradu zahrát naše oblíbené hry. Tedy jdeme... Jak se dostat na dvůr, když nemáte klíče? Po žebříku z okna...a na trávník - kvetly první sněženky. Za zmínku stojí i oběd. Kvůli chybě ve výpočtu máme masa tak pro čtyry - nás je ale jedenáct...Odpoledne nás čeká cesta domů - jdeme po stopách jednoho výletu do Srbska - kolem Alkazaru, kde jsme tenkrát honili Hagena. Stmívá se a opět přituhuje. Vlakem do Prahy a noc na neděli trávíme v kostele. Mrazy se podepsaly i na teplotě v kostele - a to topilo vše co mohlo...což o to, my spali v teple, ale v hlavním sále na bohoslužbách to stálo za to.(A aby toho nebylo málo v úterý zamrzla voda na záchodech.)

Milan Bareš

OTEVŘENÝ DOPIS HELENĚ PETROVÉ

Milá Heleno,

- díky, že ses operativně ujala organizace pobytu na horách v Deštném v Orlických horách na Vesmíru,
- díky za bujarou radost dětí,
- díky za večerní neformální setkání rodičů,
- díky za vzpomínky, které zůstaly,
- díky za Tvou originalitu.

S vděčností 3x holky Chadimky a Dominik

NÁRODNÍ TÝDEN MANŽELSTVÍ

Pokud byste někde na zábradlí mostu uviděli visací zámek, vězte, že je to pozůstatek happeningu „Zahod'te klíč“, v němž milenci a manželé jako výraz slibu své věrnosti zavěšují na zábradlí zámek se svými jmény, zámek zamknou a klíč hodí do řeky.

Je to jedna z akcí celosvětové občanské iniciativy Národního týdne manželství, která se již šestým rokem koná i v naší republice, letos ve dnech 13. až 19. února. Týden byl zahájen tiskovou konferencí v Poslanecké sněmovně. Letošním tématem jsou „Cesty k lepší komunikaci v manželství“.

Do týdnu manželství se zapojil i náš sbor ve středu 15. února neformální besedou
o radostech a strastech manželského života

Byl to velice zajímavý předem nepřípravený společný rozhovor v příjemném prostředí apsidy. Dvacítka členů sboru a návštěvníků tří věkových generací uvažovala o tom, co je základem manželství (tři pilíře: láska, věrnost, úcta); jak jsou důležité procházky, při kterých se to tak pěkně povídá; co všechno je možno odpustit; co může být výrazem neúcty; jak je důležité druhému poděkovat a vyjádřit, že si ho vážím. Zazněly i názory, jak si pod jedním slovem muži představují něco jiného než ženy a jak muži nevnímají, že jsou věci, které na nich ženám vadí, zatímco jim připadají normální, a naopak. Nezapomenutelné je zjištění, že ženy mají růžová ouška a mluví růžová slova, zatímco muži mají bleděmodrá ouška a mluví slova modrá. Modrá slova se v růžových ouškách mění v něco nepochopitelného a růžová slova v modrých ouškách zřejmě mají podobu nějakých výbuchů (necht' Marta promine, jestli to řekla nějak jinak – já mám totiž ouška do fialova).

RČ

SBOROVÁ DOVOLENÁ - PŘIHLÁŠKA

**13. sborová dovolená se koná od 18. do 25. srpna 2012
v Želivském klášteře**

Prosíme, odevzdejte vyplněnou přihlášku co nejdříve, abychom viděli,
kolik míst zbývá pro mimosborové zájemce.

SVĚTOVÝ DEN MODLITEB 2012

**Setkání branických křesťanů se koná jako vždy první pátek v březnu
2.3.2012**

**v 18 hodin v kostelíku Církve československé husitské
v Praze 4 - Krči, Dolnokrčská 1**

(autobus 192 – stanice Dolnokrčská, nebo 121 – stanice Nádraží Krč)

Sestra farářka Buttová nás zve na toto setkání

i na neformální rozhovor účastníků po ukončení oficiální části modlitebního setkání.

Pro ty, kdo jsou ochotni se aktivně zapojit do čtení textu, který připravila skupina
křesťanek z Malajsie, bude přípravné setkání v pondělí 27. února v 18 hod. na faře
vedle kostela.

NAPOSLEDY O VÁNOČNÍ HŘE

Asi by byla škoda neuveřejnit tuto dramatickou
momentku z vánoční hry.

Jak je vidět, nemají to andělé s pozemšťany
jednoduché, ale zřejmě berou jejich šarvátky
s nadhledem.

Jak jsme se dozvěděli, doputovalo CD
s branickou vánoční hrou do několika
spřátelených sborů ČCE. Tak se hra dočkala
i dalších představení.

Pravidelný sborový program

Neděle 9,30 bohoslužby

první neděli v měsíci rodinné,
třetí neděli vysluhována
sv. večeře Páně

Úterý 17,45 modlitební setkání
18,30 mládež

Středa 15,30 a 17 maminky s dětmi
18,00 biblická hodina

Čtvrtek 8,05 čtení katechismu
20,00 PoMlaSg „třicátníci“
(nepravidelně)

Pátek 15,00 mladší dorost
17,00 starší dorost

úřední hodiny faráře
Jaroslava Pechara:

úterý a středa 14,00 – 16,00
čtvrtek 10,00 – 12,00

Obsah:

Slovo na úvod – Hromnice	2
Staršovstvo, přístavba	3
Ovoce Ducha: Dobrota	3
Braník sobě	6
Vítek	11
Pozdrav z Valencie	12
Doba ledová	13
Dopis Heleně	14
Národní týden manželství	14
Přihláška sborová dovolená	15
Světový den modliteb	15
Ještě jednou vánoční hra	15

obrázek na titulní stránce: Nový svět - při
společné procházce na Hrad vyfotografovala
Jarka Pecharová

Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši
stvoření k tomu, abychom konali dobré
skutky, které nám Bůh připravil.
Ef 2,10

BRÁNA

XVIII. ročník, číslo 2, ÚNOR 2012

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, J. Holý

Příspěvky odevzdejte redakci nebo pošlete
mailem na adresu mscerny@volny.cz.

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
tel.: 244 461 037
<http://branik.evangelnet.cz>, branik@evangelnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111	křesťanská služba
222	salár
333	dar
444	Jeroným. jednota
555	nepálský student
888	přístavba